

Štev. 6.

V Ljubljani, 1. rženega cveta 1906.

Leto VII.

Pravljica.

Tam v daljni, neznani deželi
ubožen je oče živel
in tri je cvetoče sinove
v podporo na starost imel.

In kadar je starček začutil,
da grenka se bliža mu smrt,
poklical sinove je k sebi,
tako jim govoril potrht :

„Poslednjikrat morda očeta
današnji poslušate dan;
srce mi velewa, da skoro
moj zemeljski pot bo končan.

Na srce bi vendar položil
nazadnje še nekaj vam rad:
Bodite si bratje med sabo —
ljubezen naj vaš bo zaklad!

Posebno najmlajšega brata
starejša ne zabita mi!
Vodita ga, dokler v življenja
izkušnjah se ne izučil!

In srečni bodite v življenju,
podeli vam Bog blagoslov,
ne zabite name . . . Na rojstni
spominjajte često se krov!“

In splaval duh srečni očetov
k Očetu je gori v nebo;
ob postelji je siromaški
trem bratom solzilo oko.

Deveti so dan po sedmini
po svetu že bratje odšli,
iskat blagoslova in sreče,
ki menda na domu je ni . . .

A prošnjo očetovo brata
starejša sta čula zaman;
najmlajšega sta zapustila
in romala vsak v svojo stran.

In brat najstarejši si hotel
s krojaštvom služiti je kruh.
A kar je naredil, neznani
razparal mu zopet je duh.

Bil drugi kovač je umazan,
ki konjem je podkve koval;
a podkve najmanjše njegove
ni nihče več vzdignil od tal . . .

Nesrečna pri svojih obrtih
šla dalje sta sreče iskat
in mislila često, kako pač
najmlajši preživlja se brat.

A temu je bilo veselo —
da njima bi bilo tako ! —
Na zlato piščalko je piskal,
nihče ni tako znal lepó.

Podarila mu jo je vila,
ko v gozdu je snival nekoč;
in zlata njegova piščalka,
imela je čarobno moč.

Vse v plesu se je zavrtele,
kjerkoli je deček igral;
nihče se plesa ni vzdržal
ne človek ne divja žival.

Da našel starejša bi brata,
napoti mladenič se v svet:
prehodil je mnogo deželo,
a ni jima prišel na sled.

Po trudnem iskanju novico
o bratih prečudno zazna,
da v sodu zaprta mož divji
tam v svojem kraljestvu ima.

In šel je v kraljestvo njegovo,
da brata odvedel bi proč;
sred gozda ob ognju dobi ga,
ko padla na zemljo je noč.

Mladenič gre bliže in bliže —
obhaja ga groza in strah . . .
Kraj ognja dva soda velika —
na enem mož grd kakor vrag . . .

Nad ognjem kar celega vola
na vilah ogromnih drži;
mladeniču noga zastane,
ko mož upre vanj divje oči.

„Odkod ti, pritlikavec pozni,
odkod te prinesla je pot
sem v moje kraljestvo mogočno,
kjer jaz sem edini gospod?

Izkusi se z mano, če dosti
zaupaš svojim močem!
Drugače si moj, in k jetnikom
v ta sod še tebe zaprem.“

Hej, to vam je bilo veselja,
ko deček piščalko je vzel!
Mož divji je skočil brž s soda
in plesati urno začel.

Ob hraste stoletne je butal,
ob vitkih se jelkah lovil
in prosil prečudnega godca,
da malo bi se odpočil.

Še v sodu uboga jetnika
vesel sta zaplesala ples,
plesala je divja zverina,
kar skrival jo širni je les.

„Uh, prosim mladenič te, nehaj,
saj dam ti, karkoli želiš!
Ves svet okrog mene se suče . . .
Vse tvoje je, če me pustiš!“

Usmili moža se mladenič,
pogodbo takó naredi,
da brata-jetnika iz soda
na svobodo spet izpusti.

Izpolni obljubo mož divji,
jetnikoma da spet prostost —
in kot da slede mu volkovi,
pobegne preplašen tja v gozd . . .

In kot da izrekal nad njimi
bi oče svoj blagoslov,
objemajo zopet se bratje,
se vračajo srečno domov.

Do smrti na domu živeli
vsi srečni so bratje trije,
živeli in bili veseli,
veseli do zadnjega dne . . .

Borisov.

V slovo.

*V biserni rosi poljane blesté,
srčeca mlada h krilatcem želé.*

*Žarno nebo se ozira z višin:
»Kvišku, nedolžnost z otožnih dolin! . . .«*

*Plavajo, plavajo srca v nebo,
mlade poljane solzé se — v slovo.*

Sokolov.

